

instituttet. Det maa alle give mig Ret i, at det er en Svækkelse, naar man gaar over fra to Stævningsmænd til een Stævningsmand; Sikkerheden for nøjagtig og prompte Besørgelse er større, naar man har to Stævningsmænd i Stedet for een. Det er ogsaa en Svækkelse af Sikkerheden at gaa til Postvæsenet i Stedet for at lade det være en personlig Forkyndelse ved Stævningsmænd, det er ubestrideligt. Men jeg har troet at turde gaa med dertil, fordi man alligevel havde tilstrækkelig Sikkerhed, men jeg tør heller ikke gaa videre. Thi det, der bliver det afgørende, er, at man maa se paa Sagen fra Dommerens Standpunkt. Der sidder en Dommer, som skal dømme i en Sag; hvor indstævnte er udeblevet — thi det er alene det Tilfælde, der er af Interesse —, og saa skal Dommeren være sikker paa, at indstævnte har faaet en Indkaldelse ved det i Loven fastsatte Varsel til at møde til den bestemte Tid i Retten. Nu vil Mindretallets Ændringsforslag kun give Dommeren den ringe Sikkerhed, at Modparten *paastaar*, at han har lagt en Genpart af Stævningen i en Konvolut. Det er det, Dommeren i Virkeligheden skal bygge sin Dom paa. Det er at gaa for vidt, det er for ensidige Sagførersynspunkter, der her lægges til Grund. Jeg vil bede ærede Medlemmer i høj Grad at betænke, at vi staar ikke her overfor noget som helst politisk Spørgsmaal, vi staar overfor et rent juridisk Spørgsmaal, hvor jeg gerne vilde følge Mindretallet, hvis jeg mente, det var juridisk forsvarligt. Men det er virkelig mig, der bærer Ansvar for, om jeg tør lade det være gældende Ret, at man skal kunne dømme en Mand, der udebliver fra Retten, naar man ikke har andet Bevis for Modtagelsen af Forkyndelsen end det, at Modparten siger, at han har bragt paa Posthuset et Brev, hvori der laa en saadan Indkaldelse. Man har Postvæsenets Kvittering for, at der er afleveret et anbefalet Brev til den paagældende, men ikke andet end Partens Erklæring for, at det, der laa i denne Konvolut, var Indkaldelsen til at møde den paagældende Retsdag.

Hvad derimod Regeringsforslaget angaar, ja, saa skal jeg indrømme, at det har sin store Betænkelse at gaa Retsikkerheden og Sikkerhedshensynet ved Forkyndelsen saa nær, som Lovforslaget foreslaar, men jeg har ment, at man dog kunde forsvare det, idet det jo som Regel er den Dommer, der skal dømme i Sagen,

eller den Forligskommissær, der skal prøve Forlig, der har udsendt Brevet, det er ham, der ogsaa, selv om Afleveringsbrevet er udfyldt af Sagføreren, bærer Ansvar for dets Udfyldelse, og han maa naturligvis sikre sig saa meget, at det, han putter ind i Konvolutten, er en Indkaldelse til at møde den bestemte Dag i Retten. Altsaa, naar Dommeren skal dømme en Mand, der udebliver fra Retten, saa ved han, at han til den Mand har afsendt et anbefalet Brev, i hvilket der indeholdes en Stævning eller Indkaldelse til at møde den paagældende Retsdag, og saa har han Postbudets skriftlige Erklæring om, til hvem det Brev er udleveret, og hvis det ikke er udleveret i Overensstemmelse med Lovens Regler, afviser han Sagen. Men efter Mindretallets Forslag skal Dommeren i Virkeligheden alene tage Modpartens Paastand om, at Brevet indeholdt en Stævning, til Følge. Jeg tror, at mange Dommere vilde være meget betænkelige ved en saadan Regel — ja, de var naturligvis nødt til at følge den, men jeg tror, at deres Samvittighed vilde ikke være saa glad ved det. Man har ikke anden Sikkerhed efter Mindretallets Ændringsforslag end, at Postfunktionæren har klæbet en Seddel paa Konvolutten, der angiver Forsendelsens Registreringsnummer og Posthusets Navn samt giver Genparten en af ham underskreven Paategning, der udviser Registreringsnummer, Posthusets Navn og Indleveringsdagen. Sikkerhed er ikke naaet, den er i hvert Fald ikke betryggende nok, og jeg tror heller ikke, man i Udlandet et eneste Sted har set noget lignende. Vi kender det i alt Fald ikke i Justitsministeriet. Jeg beder ærede Medlemmer vel erindre, at Hensigten med Lovforslaget ikke er at gøre Forkyndelsen saa let som mulig for Sagførerne, om end jeg mener, at Lovforslaget gør det betydeligt lettere for Sagførerne paa den Maade, som Ministeriet har formuleret det, end paa den Maade, Mindretallet har gjort det. Men det første Hensyn, vi maa se paa her, er: Bliver der tilstrækkelig Sikkerhed for, at en Mand er blevet indkaldt til at møde til den Dag, han skal.

Ændringsforslag Nr. 6 er af redaktionel Art, og de følgende Ændringsforslag slutter sig i det væsentligste til det, jeg her har omtalt. Ændringsforslag Nr. 12 er en Omredigering af Lovforslagets § 11, første Punktum. Jeg skal bemærke, at det er en Ændring, jeg godt kan tiltræde, men jeg har bemærket i Udvalget, at denne Paragraf er taget ordret fra Retsplejeloven,